

Proletar-Geniet

Romanen om en fattig ung Kunstners Kamp og Kærlighed.

Danmarks og Norges Skuespilkunst
er i denne ejendommelige og interessante
Film repræsenteret ved følgende værdi-
fulde og kendte Navne:

Christian ..... **Ingolf Schanke**

Ellen ..... **Gerda Ring**

Ellens Fader ..... **Peter Nielsen**

Professoren ved Konservatoriet:

Philip Bech

Handlingen foregaar i en Fattigkaserne, i Storbyens Nat-Asyler,
Konservatorie-Professorens Hjem samt i en Kælder,
hvor nogle lyssky Existenser har deres Tilholdssted.

Iscenesat med Mesterhaand.

Denne danske Kunstfilm virker meget
stærkt og ægte og gør et dybt
Indtryk paa Tilskuerne.

63 Afdel.

Afdelingerne:

1. I Arbejderkasernen.	34. Fader og Datter
2. Den unge Violinspiller.	35. Trudslernes Magt.
3. Gode Venner.	36. I Slynglernes Vold.
4. Tonernes Velklang.	37. Indbruddet planlægges..
5. En brutal Fader.	38. Naar Mørket ruger.
6. I Drukkenskab.	39. Ellen skal vise Vej.
7. Et raat Optrin.	40. I Professorens Bolig.
8. Hendes Ridder.	41. Den aarvaagne Tjener.
9. Ordenens Haandhævere	42. Overrasket.
10. Rejseforberedelser.	43. En ilsom Flugt.
11. Hendes Duer.	44. Brevduerne.
12. Ad Storstaden til.	45. Atter i Forbrydernes Smuthul.
13. Fængselsstraffen.	46. Ethemmeligt Budskab
14. De Fattiges Tilflugt.	47. Christians Længsel.
15. Nat-Asylet.	48. Duerne bringer hendes Hilsen.
16. Violinen.	49. Politiet tilkaldes.
17. Kunstnerens Maal.	50. Forbrydernes For- beredelser..
18. Til Konservatoriet.	51. En Fælde.
19. En Kenders Dom.	52. Lemmen giver efter.
20. Det unge Talent.	53. Fanget!
21. Blandt Herbergets Stamgæster.	54. Drikkevarerne virker.
22. Det velkomne Brev.	55. En modig Kvinde.
23. Optaget paa Konser- vatoriet.	56. Politiet overmander Banditterne..
24. I gode Hænder.	57. De Unges Gensyn.
25. Et gæstfrit Hjem.	58. Hjemme igen!
26. Christian og Ellen.	59. En glædelig Nyhed.
27. Mod lysere Tider.	60. En kongelig Tilhører.
28. Ved Fængslets Port.	61. Proletar-Geniets Sejr.
29. Atter paa fri Fod.	62. Tonernes Rigdom.
30. Had til Samfundet.	63. Livets Lykke.
31. Flasken gaar rundt.	
32. Paa Forbryderbanen.	
33. Et Møde.	

Den unge *Christian* har to Venner i denne Verden: den ene er hans Violin, hvis Toner bringer Bud fra Lysets og Skønhedens Rige — den anden er den unge Pige, som bor Dør om Dør med ham i den store Fattigkaserne; *Ellen* er hendes Navn; hun er for ham det kønneste og fineste paa Jorden — og saa elsker hun Tonernes Kunst med samme luende Begejstring som han.

De Fattiges Sovesal.

Christians største Sorg er, at denne søde unge Pige skal leve sit Liv i Smuds og Uhygge, bunden som hun er til en raa og brutal Fader, der er forfalden til Drik og som for hver Dag glider dybere og dybere ned ad Forbrydelsens Skraaplan.

„Gud give“ — saaledes tænker den unge Knøs tidlig og silde — „at jeg kunde blive til noget som Musiker . . . at jeg kunde blive en berømt Virtuoso og komme ud i den

store, rige Verden . . . saa skulde Ellen følge mig og dele min Lykke!"

Og snart, hurtigere end han har anet, skal den Dag oprinde, da han og Ellen skal slaa Følge ud i den vide Verden.

Men om det skal blive til *Lykken* . . . derom kan ingen spaa.

— — —

Blandt grove Kammerater.

Det, der sker, er følgende:

En Aften mishandler Ellens fordrukne Fader sin Datter paa det skændigste. Christian, som er Vidne til det uhyggelige Oprin, tager da en rask Beslutning. Hans Hjerte krymper sig ved Tanken om, at Ellen tiere skal være udsat for en saadan Behandling, og i dristig Selvtillid formaar han hende til at drage med ham ind til Hovedstaden; der vil han søge at blive uddannet som Violinspiller og saa prøve paa ved sin Kunst at tjene Brødet til dem begge.

Det er en tornestrøet Vej, de to unge betræder. Fattigdom tynger dem med sine jærnharde Lænker, og længe maa de føre et Liv i Nød og Trang — deres „Hjem“ maa de søge i Storstadens Natasyler og skumle Herberger.

Men omsider begynder det at lysne. Christian er kommen i Forbindelse med en af Musikkonservatoriets Kapaciteter, en *Professor Krogh*, der er kendt som en Violinens Mester, og denne Tonekunstner har med Fryd

I Natasylet.

og Forundring hørt den unge Proletars ævnerige Spil. Ved at lægge sin Indflydelse i Vægtsskaalen lykkes det Professoren at skaffe Christian fri Undervisning paa Konservatoriet, og ikke nok med det: han og hans Hustru tilbyder den unge Musiker et Hjem i deres Hus. Christian tager med Glæde mod dette smukke Tilbud — og helt overstrømmende bliver hans Jubel, da den gamle Professors Gæstfrihed udstrækkes til ogsaa at omfatte Ellen.

Nu synes Himlen at hvælve sig blaa og skyfri over

deres Fremtid — men pludselig samler mørke, truende Skybanker sig i Horizonten.

Ellens Fader, som har afsonet en Fængselsstraf, er for nylig kommen paa fri Fod igen. Indespærringen er saa langt fra at have forbedret ham — tværtimod: den har øget hans Had og hans Hævnløst overfor Samfundet — og mest overfor hans egen Datter og hendes unge Beskytter.

Og da nu Tilfældet bringer hans og Ellens Veje til at

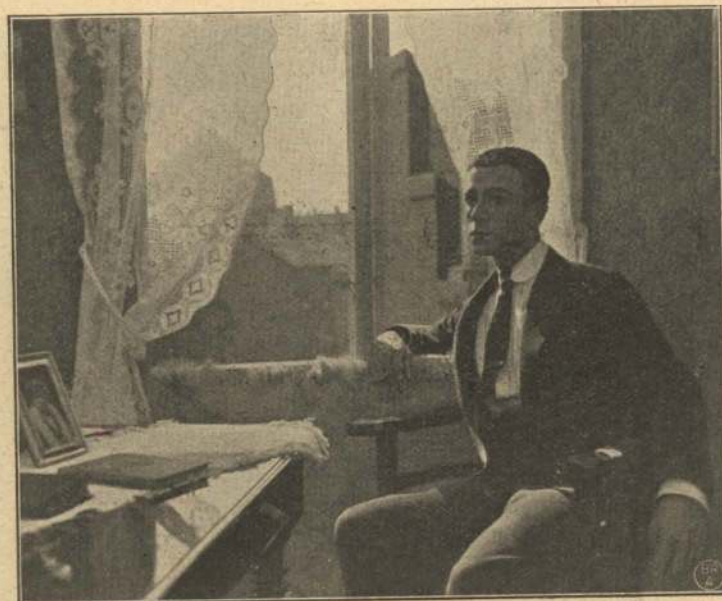

Paa Lykkens Veje.

krydse hinanden, opbyder han al sin Brutalitet og truer og tvinger den unge, værgeløse Pige til at følge ham; han fører hende til et lyssky Smuthul — en skummel Kælder hvor han holder til sammen med en Skare af Storbyens værste Bærme. Disse raa Banditter øjner straks Udsigten til et Kup, der kan klodse: med Ellen som Vejviser vil de kunne gøre Indbrud hos den gamle Professor og plyndre dette fornemme og velhavende Hjem for dets Værdigenstande.

Ellen staar hjælpeløs overfor Slynglernes Trusler: hun maa lystre deres Befalinger og ved Nattetid lukke dem ind i det Hus, som har budt hende en saa hjærlig Gæstfrihed.

Men Indbruddet mislykkes. Professor Kroghs Tjener bliver opmærksom paa en mistænkelig Støj og iler til — og ved hans Komme flygter Tyvene med uforrettet Sag. Ellen slæber de med sig — men de lægger i Nattens

Den unge Musiker.

Mulm og Mørke ikke Mærke til, at det er lykkedes den unge Pige at faa fat i det Bur, der rummer hendes Brevduer!

Da hun nu indespærres i Forbrydernes Skjul, ser hun sit Snit til at udsende Brevduerne med et Budskab, som de smaa kloge Flyvere øjeblikkelig bringer til Christian.

Uden Tøven tilkalder han Politiets Assistance, og man begiver sig til Banditternes Hule for at befri den ulykkelige Fange.

3992,

Det er dog først efter en Række dramatiske Optrin, at Politiet opnaar at overmande Banden — og jublende falder Christian og Ellen da i hinandens Arme . . . Nu skal intet i Verden mere kunne skille dem ad!

* * *

Nogen Tid derefter timedes der Christian en stor Glæde: han fik Lejlighed til at udøve sin skønne Kunst

Frelsen er nær!

ved en stor og fin Koncert, der fandt Sted under selve Hs. Maj. Kongens Protektion.

Denne Begivenhed førte ham et mægtigt Skridt fremad paa hans Kunstnerbane.

Tre Mennesker delte hans Glæde derover: Ellen — hans trofaste lille Kæreste — og de to Gamle, Professor Krogh og hans Hustru; de var stolte over at have bidraget deres til at bane Kunstens trange Vej for

Proletar-Geniet.

KOSMORAMA

4. Stortingsgad. 4.

Sæsonens største Succes

Proletargeniet

Kunstfilm i 2 Akter

Gerda Ring *

* **Ingolf Schanche**

Pressen udtaler sin enstemmige Ros om Schanche og Gerda Ring som Films-Skuespillere.

Rørende er de smaa Kjærlighedsscener, som er grebet lige ud af Virkeligheden.

Overrasket bliver man ved at se med hvilken Sikkerhed Schanche bevæger sig paa "Scenen".

Længe vil man mindes Frøken Rings naturlige Ynde og rolige og sympathiske Spil.

Evnen til at spille paa Film er ikke alle forundt, men Frøken Ring og Schanche har den.

Teknisk seet staar ogsaa denne Film paa Høide med de bedste Frembringelser.

Alle bør derfor benytte Anledningen til at se denne udmærkede Film.

R-GENIET